

ИЗЛОЖЕНІЕ.

а). Понеже Іаковъ и Іоанъ чули отъ Христа, че Той по смърть тж си ще възкръсне съ слава, и мыслили, че негово-то царство ще бъде земно: за това спрели всички ты други Апостоли, та просили отъ Него, за да постави тѣхъ най-напрво-мѣсто въ царствованіе-то **НУ**.

б). Сирѣчь, незнали тѣи (два) ученици, че това Негово царство е духовно и небесно, а не тѣлесно и земно, и—че сѣ дава то не по наследство отъ родство, нъ по заслуги, сирѣчь на оныя, които заслужать.

в). Сирѣчь — чаша и крещеніе тѣка разумѣи страданіа-та и крестиж-тж смърть, които надлъжѣхъ Христѹ да претрѣпи, за да влезе въ слава-тж си: спорѣдь това и пыта ученици-ты, можть ли и тѣи да ги претрѣпять, та да влазять въ тѣхъ вѣчнѣ слава.

г). Съ тѣа дѹмы прѣдказалъ Христосъ на Іакова и Іоанна, че и тѣи щѣть да пострадають заради негово-то имя различни мъжы и смърть: които подиръ Него и дѣйствително ги преминали, когато проповѣдали Евангеліе-то.

д). Сирѣчь съ тѣа дѹмы — да бѹдетъ въ амъ слуга или — всѣмъ рабъ показва Христосъ пѣта небесный, презъ когото сме длъжни да сѣ качимъ на небо-то въ вѣчнѣ-тж слава, сирѣчь, да имаме смиреніе и мъдрость, безъ които не можѣ да сѣ наследни небеснѣ-тж слава.